

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa I. W.
przeciwko S. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę odprawy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu - Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda I. W. na rzecz pozwanej S. [...] Spółki z o.o. w K. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z 6 czerwca 2014 r. oddalił powództwo I. W. przeciwko S. [...] Spółce z o.o. w K. o zapłatę odprawy.

Powód I. W. był zatrudniony przez stronę pozwaną do 6 października 2012 r. na stanowisku członka zarządu - dyrektora produkcji i logistyki, ostatnio na podstawie umowy o pracę z 1 lipca 2011 r. zawartej na czas określony na okres kadencji trzech lat - od 1 lipca 2011 r. do dnia odbycia zwyczajnego zgromadzenia wspólników pozwanej Spółki zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za 2013 r. W okresie od 1 lipca 2011 r. powód pełnił jednocześnie funkcję członka zarządu na

podstawie powołania przez radę nadzorczą pozwanej Spółki. 17 września 2012 r. strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę, wskazując jako przyczynę odwołanie z zajmowanego stanowiska członka zarządu, co nastąpiło uchwałą rady nadzorczej nr 27/[...] z 30 kwietnia 2012 r. Strona pozwana uznała, że wskutek odwołania z pełnionej funkcji powód utracił prawo do dokonywania czynności z zakresu zarządzania Spółką i możliwość świadczenia pracy zgodnie z umową o pracę z 1 lipca 2011 r.

Stosownie do obowiązującego u strony pozwanej od lipca 2010 r. schematu organizacyjnego prezes zarządu spółki zajmował stanowisko dyrektora naczelnego, a członek zarządu - dyrektora produkcji i logistyki. Uchwałą nr 20/[...] z 13 kwietnia 2012 r. rada nadzorcza powołała od 13 kwietnia 2012 r. na stanowisko prezesa zarządu A. D., a uchwałą nr 22/[...] podjętą tego samego dnia, odwołała ze stanowiska prezesa zarządu J. W. i jednocześnie powołała go od 14 kwietnia 2012 r. na stanowisko członka zarządu. Na tym samym posiedzeniu rada nadzorcza poleciła A. D. opracowanie nowego schematu organizacyjnego Spółki w związku z połączeniem pozwanej Spółki i [...] S., a także dokonanie oceny pracy zarządu w dotychczasowym składzie: I. W. i J. W.. Rada nadzorcza poleciła również nowemu prezesowi zarządu sporządzenie nowego biznesplanu na 2012 r., gdyż poprzedni, opracowany przez powoda i J. W., nie uwzględniał połączenia spółek i nie odpowiadał potencjałowi strony pozwanej. 24 kwietnia 2012 r. zarząd strony pozwanej podjął uchwałę o przyjęciu nowego schematu organizacyjnego Spółki, zgodnie z którym w skład zarządu Spółki mieli wchodzić prezes zarządu - dyrektor naczelnny i wiceprezes zarządu - dyrektor ds. handlu i marketingu. W wyniku tych zmian dotychczasowy zakres kompetencji i zadań związanych z produkcją, przypisanych do stanowiska dotychczas zajmowanego przez powoda, tj. dyrektora produkcji i logistyki, przydzielono prezesowi zarządu, a pozostałe zadania związane z marketingiem wiceprezesowi zarządu. Powód zagłosował przeciwko przyjęciu nowego schematu. W tym samym dniu zarząd podjął uchwałę o przyjęciu do realizacji skorygowanego biznesplanu na 2012 r. i przedstawieniu go radzie nadzorczej. Za przyjęciem uchwały głosowali A. D. i J. W., powód wstrzymał się od głosu. Powód odniósł się wówczas negatywnie do założeń prezesa zarządu dotyczących potrzeby skorygowania poprzedniego biznesplanu. Na posiedzeniu 30

kwietnia 2012 r., na którym powód nie był obecny, uchwałą nr 24/[...] rada nadzorcza zatwierdziła nowy schemat organizacyjny Spółki, a uchwałą nr 25/[...] również z tego dnia przyjęła do wykonania skorygowany biznesplan na 2012 r. i jednocześnie postanowiła, że traci moc uchwała z 13 kwietnia 2012 r. w sprawie uchwalenia poprzedniego biznesplanu na 2012 r. Na tym samym posiedzeniu rady nadzorczej prezes zarządu A. D. zgłosił wniosek o odwołanie powoda z funkcji członka zarządu ze względu na negatywną ocenę jego pracy. Zarzuty wobec powoda dotyczyły wykorzystywania ocynkowni jedynie na poziomie 50% zdolności produkcyjnych, cen zakupu stali i cynku oraz zużycia cynku w produkcji. Kwestie te były przedmiotem zmian wprowadzonych przez A. D. w skorygowanym biznesplanie. Jednocześnie uwzględniono, że niewykorzystanie potencjału Spółki oraz brak działań organizacyjnych w obszarze produkcji wywołały już w I kwartale 2012 r. niezadowalające wyniki finansowe. Drugą przyczyną przedstawienia wniosku o odwołanie powoda z funkcji członka zarządu była konieczność ograniczenia składu zarządu do dwóch osób, zgodnie z nowym schematem organizacyjnym, oraz ograniczenie kosztów działalności strony pozwanej. Na tym samym posiedzeniu A. D. przedstawił pozytywną ocenę pracy J. W.. Uchwałą nr 27/[...] z 30 kwietnia 2012 r. rada nadzorcza S. [...] Sp. z o.o. postanowiła odwołać z dniem 30 kwietnia 2012 r. J. W. z funkcji członka zarządu.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powód wywodzi swoje roszczenie o zapłatę odprawy pieniężnej z art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracownika (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 192 ze zm., zwanej dalej ustawą o zwolnieniach grupowych), i podniósł, że wskazanie jako przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę odwołania z zajmowanego stanowiska członka zarządu Spółki, jak uczyniła to strona pozwana, według jednolitego stanowiska judykatury jest wystarczającą przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę.

Sąd uznał, że – zgodnie z twierdzeniami powoda – doszło do likwidacji jego stanowiska pracy. Likwidacja ta wynikała z wprowadzenia nowego schematu organizacyjnego w Spółce oraz podziału dotychczasowych zadań powoda między prezesa zarządu - dyrektora naczelnego i drugiego członka zarządu - dyrektora ds.

handlu i marketingu. Sąd Rejonowy powołał się na ugruntowane stanowisko doktryny, że do likwidacji stanowiska pracy dochodzi także wówczas, gdy nadal określone zadania są wykonywane na rzecz pracodawcy, lecz przez inne podmioty czy osoby. Pominięcie stanowiska pracy powoda w nowym schemacie organizacyjnym i przydzielenie przypisanych mu zadań do innych stanowisk należało uznać za rzeczywistą likwidację stanowiska pracy powoda. Była to przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących powoda, jednakże, zdaniem Sądu Rejonowego, w związku z wykazaniem przez stronę pozwaną występowania również drugiej przyczyny wypowiedzenia w postaci negatywnej oceny dotychczasowej pracy powoda, a więc przyczyny dotyczącej pracownika, w sprawie nie znajdzie zastosowania art. 10 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych. W ocenie Sądu Rejonowego strona pozwana wykazała zasadność tej drugiej przyczyny odwołania powoda z funkcji członka zarządu, a co za tym idzie – zasadność wypowiedzenia umowy o pracę z przyczyn dotyczących powoda.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi: 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika w związku z art. 6 k.c., przez niewłaściwą interpretację i zastosowanie oraz przyjęcie, że wystąpiły przyczyny uzasadniające odwołanie powoda z funkcji członka zarządu i wypowiedzenie mu umowy o pracę, leżące po stronie powoda, i że strona pozwana wykazała istnienie tych przyczyn jako rzeczywistych w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji; 2) naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 233 k.p.c., przez dokonanie dowolnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego w sprawie, m.in. ustalenie, że pozwany pracodawca wykazał w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, iż przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę była negatywna ocena pracy powoda, a także niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wyjaśnienia sprawy, m.in. przez pominięcie istotnych w sprawie dowodów, wnioskowanych przez powoda, a mających znaczenie dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w sprawie i wszechstronnej oceny materiału dowodowego; 3) wadliwą

ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, powodującą sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mającą istotny wpływ na rozstrzygnięcie merytoryczne w sprawie; 4) niewyjaśnienie istotnych okoliczności stanu faktycznego, także przez nieprzeprowadzenie wnioskowanego przez powoda dowodu z dokumentu - protokołu posiedzenia rady nadzorczej z 30 kwietnia 2012 r.; 5) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., przez niespełnienie przez uzasadnienie wyroku wymagań konstrukcyjnych, a w szczególności brak odniesienia się do przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy dowodów, m.in. nieodniesienie się w uzasadnieniu do treści pisma strony pozwanej z 18 października 2012 r.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 16 kwietnia 2015 r. oddalił apelację powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczenie Sądu pierwszej instancji jest słuszne i odpowiada prawu, a podnoszone w apelacji zarzuty okazały się bezzasadne. Sąd pierwszej instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz prawidłowej wykładni i zastosowania wskazanych w uzasadnieniu rozstrzygnięcia przepisów, oceniając dowody z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania. Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, uznając je za własne. Uzupełniając, Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z protokołu posiedzenia rady nadzorczej z 30 kwietnia 2012 r. na okoliczność jego treści.

Sąd Okręgowy uznał za bezzasadny zarzut naruszenia prawa materialnego, argumentując, że Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, iż do nabycia prawa do odprawy z art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych konieczne jest, aby stosunek pracy, wiążący pracownika z pracodawcą zatrudniającym co najmniej 20 pracowników, został rozwiązany za wypowiedzeniem lub na mocy porozumienia stron wyłącznie z przyczyn niedotyczących pracownika. Tymczasem, jak prawidłowo ustalił Sąd pierwszej instancji, w przedmiotowej sprawie wystąpiły dwie

przyczyny odwołania powoda z funkcji członka zarządu: likwidacja jego stanowiska pracy w związku z wprowadzeniem nowego schematu organizacyjnego w Spółce oraz podziałem jego dotychczasowych zadań między prezesa – dyrektora naczelnego i drugiego członka zarządu – dyrektora ds. handlu i marketingu oraz negatywna ocena pracy powoda jako członka zarządu przez radę nadzorczą i nowego prezesa zarządu A. D., dotycząca biznesplanu i funkcjonowania Spółki przed połączeniem, w tym wykorzystywania ocynkowni jedynie w połowie mocy produkcyjnej, cen zakupu stali i cynku oraz zużycia cynku w produkcji i braku działań organizacyjnych w obszarze produkcji, co rodziło niezadawalające wyniki w I kwartale 2012 r. Podkreślić należy, że rada nadzorcza na posiedzeniu 13 kwietnia 2012 r., powołując A. D. na stanowisko prezesa zarządu, poleciła mu opracowanie nowego schematu organizacyjnego Spółki w związku z połączeniem Spółki z [...] S. oraz dokonanie oceny pracy dotychczasowego zarządu, tj. J. W. i powoda, o czym świadczą zapisy w protokole posiedzenia z 30 kwietnia 2012 r., zatem nie było to działanie samowolne, nakierowane na usunięcie powoda z zarządu i mające na celu zdyskredytowanie powoda i jego pracy. W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, że to negatywna ocena pracy powoda przez radę nadzorczą, w tym jego współdziałania z nowym prezesem zarządu w ramach krótkiego okresu wspólnej pracy, stała się – na równi z likwidacją stanowiska pracy powoda – przyczyną odwołania go z funkcji członka zarządu i, w konsekwencji tego odwołania, wypowiedzenia mu umowy o pracę. Nie jest to zatem, jak zarzuca powód w apelacji, przyczyna pozorna, ale prawdziwa współprzyczyna rozwiązania stosunku korporacyjnego, a w konsekwencji rozwiązania stosunku pracy. Wbrew zarzutom powoda, treść pisma strony pozwanej z 18 października 2012 r. nie stoi w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji, i nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Bezzasadne, zdaniem Sądu odwoławczego, są także zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów dokonana przez ten Sąd, wbrew zarzutom apelacji, nie nasuwa zastrzeżeń z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów; ocena ta jest kompleksowa i stanowi wyraz racjonalnego, wszechstronnego rozważenia całego zebranego materiału dowodowego, ze wskazaniem sposobu rozumowania.

Bezzasadny okazał się w końcu zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca.

Powyższe doprowadziło Sąd odwoławczy do konkluzji, że wyrok wydany przez Sąd Rejonowy jest trafny i w pełni odpowiada prawu. Apelacja powoda zawiera jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami prawnymi Sądu Rejonowego i jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Od wyroku Sądu Okręgowego w K. skargę kasacyjną wniósł powód. Jako podstawy skargi wskazał: 1) naruszenie prawa materialnego: a) art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracownika oraz art. 6 k.c. i w związku z art. 300 k.p., przez błędną wykładnię i zastosowanie tych przepisów wobec przyjęcia, że wystąpiły także przyczyny uzasadniające odwołanie powoda z funkcji członka zarządu i wypowiedzenia mu umowy o pracę leżące po stronie powoda i że strona pozwana wykazała, przeprowadzonymi przed Sądem Rejonowym i Sądem Okręgowym dowodami, istnienie tych przyczyn jako rzeczywistych, obiektywnie mających miejsce; b) art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 245 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c., przez brak ustalenia w drodze wykładni treści dokumentu – protokołu nr [...] z posiedzenia rady nadzorczej S. [...] Spółki z o.o. w dniu 30 kwietnia 2012 r., który strona pozwana złożyła dopiero w toku postępowania przed Sądem Okręgowym i z którego treści ten Sąd przeprowadził dowód; 2) naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na wynik sprawy, tj: a) art. 382 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 391 k.p.c. w związku z art. 8 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracownika w związku z art. 6 k.c. i w związku z art. 300 k.p., przez zaniechanie poczynienia własnych ustaleń w zakresie wykazania w postępowaniu dowodowym przez stronę pozwaną, na której spoczywał ciężar dowodu w tej mierze, że obok bezspornych przyczyn odwołania

powoda z funkcji członka zarządu (restrukturyzacja, likwidacja stanowiska), zaszyły i faktycznie istniały także inne przyczyny odwołania i rozwiązania umowy leżące po stronie powoda, także przez zaniechanie oceny dowodu z dokumentu przedłożonego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego; b) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c., przez przyjęcie przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, powodującą sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mającą istotny wpływ na rozstrzygnięcie merytoryczne w sprawie – a w konsekwencji zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane, co jest naruszeniem art. 378 § 1 k.p.c.; w szczególności przez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań, przy czym Sąd Okręgowy nie zauważył sprzeczności w tych zeznaniach, a sprzeczności te były objęte zarzutami apelacji i zarzutami strony powodowej zgłoszonymi w toku postępowania przed Sądem Okręgowym; c) art. 382 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracownika w związku z art. 6 k.c. i art. 300 k.p., przez zaniechanie poczynienia własnych ustaleń i oceny w zakresie dowiedzenia przez pozwaną Spółkę, a nie tylko gołosłownego twierdzenia, o istnieniu przyczyn odwołania powoda i rozwiązania z nim umowy o pracy także z przyczyn dotyczących powoda, a więc związanych z jego osobą i sposobem wykonywania pracy; naruszenie tych przepisów nastąpiło przez przyjęcie przez Sąd Okręgowy za własne błędnych i niepełnych ustaleń Sądu Rejonowego w tej mierze i niedostrzeżenie braku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej po stronie pozwanej, jako że wszystkie dowody zostały przeprowadzone na wniosek powoda; d) art. 245 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez błędne ustalenie przez Sąd Okręgowy, że przedłożony w toku postępowania przez stronę pozwaną dokument – protokół nr 6/111/2012 z posiedzenia rady nadzorczej S. [...] Spółki z o.o. w dniu 30 kwietnia 2012 r. - jest dowodem istnienia dotyczących powoda przyczyn odwołania go z funkcji członka zarządu; e) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak omówienia

dowodu przeprowadzonego przed Sądem Okręgowym, na którym zostało oparte orzeczenie; zarzut ten dotyczy dowodu z dokumentu – protokołu z posiedzenia rady nadzorczej.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w K. i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą i drugą instancję oraz kosztów postępowania kasacyjnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący powołał się na okoliczność jej oczywistej zasadności. W ocenie skarżącego oczywistość naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 8 w związku z art. 10 ustawy o zwolnieniach grupowych, art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz przepisów postępowania, w szczególności art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., przejawia się w zaniechaniu przez Sąd Okręgowy rozważań w zakresie charakteru przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę. Sąd Okręgowy nie dokonał analizy i oceny przeprowadzonego przed tym Sądem dowodu z dokumentu pod kątem, czy dokument ten potwierdza twierdzenie strony pozwanej o wystąpieniu przyczyny odwołania leżącej po stronie powoda i czy ta przyczyna była rzeczywista, a nie pozorna. Sąd Okręgowy nie rozpoznał także w całej rozciągłości zarzutów apelacji.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia

prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej brak jest przekonującej argumentacji jurydycznej wykazującej oczywistą wadliwość rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w razie powołania się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób oczywisty (niebudzący wątpliwości) narusza przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wtedy, gdy

zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

Zaskarżony wyrok nie jest oczywiście i niewątpliwie sprzeczny z przepisami prawa powołanymi w skardze kasacyjnej. Zarzuty skarżącego skupiają się wokół uchybień w zakresie postępowania dowodowego. Nie przedstawia on odrębnej argumentacji świadczącej o oczywistym naruszeniu przepisów prawa materialnego. Jego argumentacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu odwoławczego, w szczególności z oceną przeprowadzonego przed tym Sądem dowodu z dokumentu, tj. protokołu z posiedzenia rady nadzorczej. Nie jest to kwestia, którą może i powinien zająć się Sąd Najwyższy. Sąd kasacyjny jest sądem prawa, a nie sądem faktów. Nie weryfikuje ustaleń faktycznych i oceny dowodów przeprowadzonej przez Sądy *meriti*.

Z punktu widzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej za chybiony należy uznać zarzut nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacji. W uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego odnaleźć można wyraźne odniesienie się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych sformułowanych przez skarżącego. Nie można więc mówić o oczywistości naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. jako naruszenia widocznego *prima vista*, bez konieczności głębszej analizy, polegającego na oczywistym pominięciu rozważenia któregoś z zarzutów apelacyjnych; tym bardziej nie można mówić o oczywistej nietrafności rozstrzygnięcia o zarzutach apelacyjnych. Warto dodatkowo zaznaczyć, że w każdej sytuacji podłożem wyroku sądu apelacyjnego – podobnie jak sądu pierwszej instancji – są dokonane przezeń ustalenia faktyczne, czego nie zmienia możliwość posłużenia się przez sąd odwoławczy dorobkiem sądu pierwszej instancji i uznania jego ustaleń za własne (por. uchwała siedmiu sędziów SN z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). Przejęcie ustaleń sądu pierwszej instancji jako własnych pozostaje w granicach przyjętego modelu apelacji.

Jak wskazano na wstępie, kontrola kasacyjna ogranicza się do kontroli zgodności z prawem wydanego rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170).

W świetle analizy uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego zarzut skarżącego jakoby Sąd ten zaniechał rozważań w zakresie przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę oraz nie dokonał analizy i oceny dowodu z dokumentu w postaci protokołu posiedzenia rady nadzorczej, należy uznać za chybiony. W konsekwencji argumentacja skarżącego mająca przemawiać za oczywistością naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego stanowi jedynie polemikę co do oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd odwoławczy. Nie jest to materia, która miałaby odpowiadać celom publicznoprawnym postępowania kasacyjnego.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.